

ตอนที่ ๑

บทนำวิวัฒนาการและการดำเนินงานโดยทั่วไปของ เอสแคป

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญของเรื่อง

ในการบริหารงานขององค์การใด ๆ ปัจจัยสำคัญยิ่งที่ช่วยให้การปฏิบัติหน้าที่ดำเนินไปตรงตามวัตถุประสงค์ นอกเหนือจากเงิน วัสดุ และการจัดการแล้วก็คือ คน กระบวนการบริหารงานสากลได้กำหนดให้ เรื่องของการจัดตัวบุคคลเข้าปฏิบัติงานไว้เป็นอีกส่วนหนึ่ง นอกเหนือจากการจัดองค์การ กำหนดนโยบาย งบประมาณ ฯลฯ โดยเรียกว่าการบริหารงานบุคคล ทั้งนี้เพราะองค์การใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะดำเนินงานโดยรัฐหรือเอกชน จำเป็นต้องอาศัยบุคคลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ แม้ว่าจะมีงบประมาณเพียงพอก็มีการจัดองค์การ และการบริหารงานที่ดี มีอุปกรณ์และวัสดุต่าง ๆ พร้อมมูลสักเพียงใดก็ตาม ถ้าผู้ปฏิบัติงานไม่ดี ขาดสมรรถภาพ ปราศจากซึ่งความซื่อสัตย์สุจริต และไม่ประพฤติอยู่ในระเบียบวินัยที่องค์การกำหนดไว้แล้ว การบริหารงานขององค์การย่อมเป็นเรื่องยากที่จะกระทำได้ดีสมความปรารถนา การบริหารงานบุคคลซึ่งเป็นการดำเนินการเกี่ยวกับ "คน" ที่มีชีวิต มีจิตใจ มีอารมณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องที่ต้องใช้วิธีการและเทคนิคอันละเอียดอ่อน นับตั้งแต่การจะให้ใครคนใดมีความสามารถเข้ามาทำงาน พัฒนาสมรรถภาพการทำงาน การจูงใจให้ทำงานกับองค์การด้วยความตั้งใจสูง จนกระทั่งออกจากงาน โดยมีเป้าหมายหลักอยู่ที่การบรรลุถึงซึ่งวัตถุประสงค์ขององค์การ โดยความสำคัญดังกล่าวนี้ นักบริหารที่ดีและมีความสามารถจึงพึงเสริมสร้างดูแล เอาใจใส่ทำนุบำรุงรักษาให้ทรัพยากรมนุษย์อยู่ในสภาพที่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างดี มีประสิทธิภาพ และมีจำนวนเพียงพออยู่เสมอ

สุกิจ จุลละนันท์, "การบริหารงานบุคคลแผนใหม่," การบริหารงานบุคคลในประเทศไทย, เรียบเรียงโดย อมร รักษาสมัย และโสรัจ สุจริตกุล (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๕), หน้า ๒๑.

องค์การสหประชาชาติ (The United Nations) เป็นองค์การระหว่างประเทศซึ่งสถาปนาขึ้นตามกฎบัตรสหประชาชาติ (The United Nations Charter) ซึ่งได้จัดทำขึ้นในการประชุมระหว่างประเทศต่าง ๆ รวม ๕๐ ประเทศ ภายใต้การนำของสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สหภาพสาธารณรัฐโซเวียตโซเชี่ยลลิสต์ สาธารณรัฐฝรั่งเศส และสาธารณรัฐจีน ณ นครซานฟรานซิสโก ระหว่างวันที่ ๒๕ เมษายน ถึงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ปี ค.ศ. ๑๙๔๕ โดยมีวัตถุประสงค์หลักในอันที่จะสร้างไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ส่งเสริมสัมพันธไมตรีระหว่างนานาชาติ ร่วมมือกันระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคม และเพื่อเป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติงานของประชาชาติต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุผลดังกล่าว และหลังจากประเทศผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้สัตยาบันกฎบัตรที่ได้ลงนามไว้แล้ว สหประชาชาติจึงได้ก่อตั้งขึ้นเป็นทางการในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ และในภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิกนี้ก็ได้มีหน่วยงานสำคัญหน่วยงานหนึ่งขององค์การสหประชาชาติที่มีความสำคัญในการส่งเสริมความร่วมมือทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งการร่วมกันหาทางแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การอยู่ดีกินดีของประชาชนในภูมิภาคแถบนี้ หน่วยงานนี้ก็ได้คณะกรรมการบริหารเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก หรือที่เรียกชื่อย่อ ๆ ว่า เอสแคป (Economic and Social Commission for Asia and The Pacific .... ESCAP) ซึ่งมีสำนักงานตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร

คุณภาพในการดำเนินงานต่าง ๆ ส่วนหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของบุคลากรปฏิบัติงานหรือผู้ดำเนินงาน องค์การเอสแคปเองเป็นที่รวมของบุคคลผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ จากนานาประเทศทั่วโลก บุคคลเหล่านี้ได้มีส่วนสำคัญยิ่งในการช่วยนำองค์การไปสู่วัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้ การบริหารงานบุคคลขององค์การเช่นนี้จึงมีลักษณะที่แปลกเป็นพิเศษ ซึ่งจะต้องทำให้ได้เจ้าหน้าที่ที่ต่างผิวพรรณและเชื้อชาติมาทำงานร่วมกันโดยยึดหลักของประสิทธิภาพ ความสามารถ และความซื่อสัตย์มั่นคง (efficiency, competence, and integrity) เป็นสำคัญ ในขณะที่เดียวกันบุคคลที่มาทำงานให้กับองค์การก็จะต้องทำหน้าที่อันเป็นผลประโยชน์ร่วมของนานาชาติ หาใช่

ประโยชน์ของประ เทศที่มีสัญชาติอยู่เท่านั้นไม่ กฎเกณฑ์และระ เเบียบต่าง ๆ ที่จะใช้เป็น
แนวนโยบายสำหรับการบริหารงานบุคคลของเจ้าหน้าที่เอสแคปอีกแนวเดียวกับที่องค์การ
สหประชาชาติได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งจะมีลักษณะที่เป็นสากล ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ
(Discrimination) และมีลักษณะหลายประการที่แตกต่างจากระ เเบียบกฎเกณฑ์ของ
การบริหารงานบุคคลภายในของแต่ละประ เทศ โดยยึดหลักความเป็นธรรมและ เสมอภาค
ระหว่างประชาชนของแต่ละประ เเทศนั่นเอง

ความมุ่งหมายในการศึกษา

ในการเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้เขียนได้กำหนดความมุ่งหมายในการศึกษาไว้ดังนี้

๑. เพื่อให้ทราบถึงหลักการและวิธีการจัดระบบการบริหารงานบุคคลของคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก (เอสแคป) ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ และเป็นหน่วยงานที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากหน่วยงานต่าง ๆ ของประเทศไทย
๒. เพื่อจะศึกษาให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ของการบริหารงานบุคคลที่มีเจ้าหน้าที่ซึ่งมาจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกมารวมปฏิบัติงาน

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาเรื่องการบริหารงานบุคคลขององค์การสหประชาชาตินี้ ผู้เขียนได้เลือกเอสแคปเป็นตัวอย่างในการศึกษา ทั้งนี้เพราะว่า หน่วยงานต่าง ๆ ภายใต้ระบอบขององค์การสหประชาชาติ เช่น องค์การอาหารและ เกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) สำนักงานใหญ่สหประชาชาติที่นครนิวยอร์ก หรือองค์การ ศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ฯลฯ ล้วนแต่ยึดระ เเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของเจ้าหน้าที่สหประชาชาติฉบับเดียวกัน จะมีแตกต่างกันเพียงปลิกย่อยเท่านั้น อีกประการหนึ่ง สำนักงานเลขาธิการเอสแคปก็ตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร จึงเป็นการสะดวกกับผู้เขียนที่จะค้นหาข้อมูลในรายละเอียด นอกจากนี้ยังมีคนไทยจำนวนมากทำงานอยู่ในเอสแคป ซึ่งนับได้ว่า

มีจำนวนมากที่สุดในระหว่างองค์กรระหว่างประเทศเช่นนี้ ผู้เขียนจึงได้เลือกเอสแคปเป็นแหล่งศึกษาถึงการบริหารงานบุคคล

วิธีการในการศึกษา

การศึกษาการบริหารงานบุคคลของเอสแคปนี้ได้ใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบ Documentary Research โดยศึกษาค้นคว้าจากระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ขององค์กรสหประชาชาติเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ขององค์กรฯ เอกสารการประชุมคณะกรรมการท่า (การบริหารและงบประมาณ) ของสมัชชาสหประชาชาติ เอกสารและตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้เขียนก็ได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและทำการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่เอสแคประดับ Professional และ General Service รวมทั้งสิ้น ๓๐ คน ซึ่งเป็นคนสัญชาติไทย ๒๐ คน อินเดีย ๓ คน มาเลเซีย ๒ คน อังกฤษ ๑ คน ญี่ปุ่น ๓ คน ปากีสถาน ๑ คน เพื่อประกอบการรวบรวมวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหา ซึ่งได้ช่วยให้การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์มากขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ซึ่งผู้เขียนคาดว่าจะได้รับจากการศึกษาเรื่องนี้ คือ

๑. จะช่วยให้ทราบถึงระบบการบริหารงานบุคคลของ เอสแคปซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งขององค์กรสหประชาชาติที่มีลักษณะแตกต่างไปจากการจัดระบบการบริหารงานบุคคลในราชการไทยทั่วไป
๒. จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้าถึงการบริหารงานบุคคลขององค์กรสหประชาชาติ
๓. จะช่วยให้คนไทยที่มีความประสงค์ที่จะเข้าไปทำงานใน เอสแคปหรือหน่วยงานต่าง ๆ ขององค์กรสหประชาชาติได้รู้และเข้าใจถึงระบบการบริหารงานบุคคลขององค์กรฯ ได้ดีเพียงพอซึ่งจะเป็นการช่วยเหลือรักษามลประโยชน์ของคนไทยด้วยกันประการหนึ่ง
๔. วิทยานิพนธ์นี้จะช่วย เป็นคู่มือประกอบสำหรับผู้แทนไทยที่จะเข้าร่วมประชุมประจำปีของสมัชชาสหประชาชาติในคณะกรรมการท่า (การบริหารและงบประมาณ) ซึ่งในคณะกรรมการท่าจะมีการพิจารณาปัญหาการบริหารงานบุคคลของสหประชาชาติรวมอยู่ด้วย

๖

จึงเป็นการช่วยให้ผู้แทนประเทศไทยมีความรู้ความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้น และพร้อมที่จะทำหน้าที่
รักษาผลประโยชน์และแสดงบทบาทที่ดีเยี่ยมของประเทศไทยในองค์การสหประชาชาติ

การเสนอเรื่อง

ในการศึกษาค้นคว้าวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้เขียนได้ศึกษาในรายละเอียดของเนื้อหา
โดยได้แบ่งการศึกษาออกเป็นตอนและบทดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ เป็นเรื่องบทนำ.วิวัฒนาการ และการดำเนินงานโดยทั่วไปของ
เอสแคป ในตอนที่ ๑ จะแบ่งเป็น ๒ บท โดยบทที่ ๑ เป็นบทนำ และบทที่ ๒ เป็น
เรื่องวิวัฒนาการและการดำเนินงานโดยทั่วไปของเอสแคป

ตอนที่ ๒ มี ๑ บท กล่าวถึงหน่วยงานและคณะกรรมการต่าง ๆ ทั้งที่อยู่ภายนอก
เอสแคป และในเอสแคปเองที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องถึงการบริหารงานบุคคลของเอสแคป

ตอนที่ ๓ เป็นเรื่องของกระบวนการบริหารงานบุคคลของเอสแคปทั้งหมด ซึ่งจะ
แบ่งออกเป็น ๕ บท คือ

บทที่ ๔ กล่าวถึงหลักสำคัญในการบริหารงานบุคคลทั่วไปและแนวความคิด
เกี่ยวกับ เจ้าหน้าที่พลเรือนระหว่างประเทศ

บทที่ ๕ กล่าวถึงการสรรหาบุคคลเข้าทำงานของ เอสแคปนับตั้งแต่การจัด
ตำแหน่ง การสรรหาคนเข้าทำงาน การบรรจุแต่งตั้ง การ
ทดลองปฏิบัติงาน และการฝึกอบรม

บทที่ ๖ กล่าวถึงเรื่องเงินเดือนการประเมินผลการปฏิบัติงาน การเลื่อน
เงินเดือนและ เลื่อนตำแหน่งของเจ้าหน้าที่เอสแคป

บทที่ ๗ กล่าวถึงเรื่องสวัสดิการและผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่เอสแคป
ได้รับ

บทที่ ๘ กล่าวถึงวินัย การลงโทษ การโอน การโยกย้าย และการ
ออกจากงานของ เอสแคป

ตอนที่ ๔ เป็นบทวิเคราะห์ปัญหาและข้อคิดเห็นที่มีต่อการบริหารงานบุคคลของ
เอสแคป ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ บทคือ บทที่ ๕ ว่าด้วยปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการบริหาร
งานบุคคลของเอสแคป และบทที่ ๑๐ ว่าด้วยข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการปรับปรุง
การบริหารงานบุคคลของเอสแคป.

วิวัฒนาการและการดำเนินงานโดยทั่วไปของเอสแคป

วิวัฒนาการ

นับวันองค์การสหประชาชาติซึ่งเป็นศูนย์รวมของนานาชาติ และเป็นเวที
การเมืองระหว่างประเทศของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก จะมีบทบาทสำคัญมากขึ้น ปัญหา
สำคัญซึ่งเกิดขึ้นในโลกมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและ
สังคมได้ถูกนำมาพิจารณาในระหว่างผู้แทนประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ
ทบวงการชำนัญพิเศษต่าง ๆ และหน่วยงานต่าง ๆ ขององค์การสหประชาชาติ เพื่อ
หาหนทางแก้ไขหรือบรรเทาปัญหาเหล่านั้น และในภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิกมีหน่วย
งานหนึ่งขององค์การสหประชาชาติที่มีความสำคัญยิ่งในฐานะ เป็นองค์การระหว่าง
ประเทศที่ส่งเสริมให้มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งการหาหนทางร่วม
กันในการแก้ไขปัญหาและเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก
โดยมีความหวังจะให้ประชากรในภูมิภาคแถบนี้มีความเป็นอยู่ที่ดี พ้นจากความยากจน
อดอยากและความทุกข์ยากลำบากทั้งหลาย หน่วยงานนี้ได้แก่ คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจ
และสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก หรือที่เรียกชื่อย่อว่า เอสแคป (Economic and
Social Commission for Asia and the Pacific....ESCAP)

สงครามโลกครั้งที่สองได้สร้างภัยพิบัติ ความทุกข์ยากแก่ประชาชนทั่วไป
เป็นอย่างมาก ทุกรัฐชาติในยุโรปประเทศต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นรีบด่วน
ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. ๑๙๔๖ คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ
(The United Nations Economic and Social Council...ECOSOC)
จึงได้ก่อตั้งคณะอนุกรรมาธิการชั่วคราวในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของดินแดนที่ได้รับภัยพิบัติจาก
สงคราม (The Temporary Sub-Commission on the Economic Recons-

struction of Devastated Areas) คณะอนุกรรมการดังกล่าว มีหน้าที่ตรวจสอบและขอความยินยอมจากรัฐบาลของประเทศที่ได้รับภัยพิบัติจากสงคราม โดยเฉพาะประเทศสมาชิกของสหประชาชาติในขณะนั้น ซึ่งยกเว้นเยอรมันและญี่ปุ่น ในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาการฟื้นฟูเศรษฐกิจให้แก่ประเทศดังกล่าว และให้คำแนะนำต่อมนตรีเศรษฐกิจและสังคมเกี่ยวกับมาตรการในการร่วมมือระหว่างประเทศ คณะอนุกรรมการนี้ได้ก่อตั้งหน่วยงานขึ้น ๒ หน่วย คือ ประจำยุโรปและอาฟริกาหน่วยหนึ่ง และประจำเอเชียและตะวันออกไกลอีกหน่วยหนึ่ง เพื่อดำเนินการประสานงานในเรื่องนี้ สำหรับหน่วยงานประจำยุโรปสามารถดำเนินงานได้รวดเร็วก่อนหน่วยงานประจำเอเชียและตะวันออกไกลซึ่งยังต้องใช้เวลารวบรวมระเบียบแบบแผนและกำหนดขอบเขตของการตรวจสอบเอง และยังมีปัญหาในประเทศต่าง ๆ แฉกนี้ อีก คือ เรื่องการขาดแคลนอาหาร สภาพการเมืองที่ยังวุ่นวาย นอกจากนี้ยังมีปัญหาบางประการ เช่น จีนและอินเดีย ก็ยังเกรงว่าประเทศทางยุโรปจะใช้แผนการให้ความช่วยเหลือ และฟื้นฟูทางเศรษฐกิจของสหประชาชาติเป็นเครื่องมือเข้ามามีอิทธิพลครอบงำประเทศต่าง ๆ ในเอเชียและตะวันออกไกล เป็นต้น ^๒

อย่างไรก็ดี ในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๔๖ หน่วยงานเริ่มต้นของคณะอนุกรรมการชั่วคราวก็ได้ปรากฏออกมา ผู้แทนจากยุโรปโดยเฉพาะที่มาจากประเทศที่ได้รับภัยพิบัติจากสงครามซึ่งอยู่ในคณะอนุกรรมการชั่วคราวนี้ได้ลงมติให้ก่อตั้งคณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งยุโรป (Economic Commission for Europe...ECE) ขึ้น แต่ผู้แทนสหรัฐอเมริกาซึ่งอยู่ในคณะอนุกรรมการชั่วคราวนี้กลับคัดค้านว่า

^๒ ซีระ วัชรเสถียร, " บทบาทของคณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งเอเชียและตะวันออกไกล (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาการศึกษาต่างประเทศและการทูต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. ๒๕๑๒), หน้า ๘ - ๘.

การก่อตั้งคณะกรรมการใด ๆ เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจนั้น ไม่ควรจำกัดเฉพาะยุโรป หรือประเทศที่ได้รับภัยพิบัติจากสงคราม ผู้แทนกลุ่มประเทศเอเชีย ซึ่งมีจีน อินเดีย และฟิลิปปินส์ ได้เสนอให้ก่อตั้งคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออก

ไกล (Economic Commission for Asia and the Far East...ECAFE) ขึ้นแทนที่ The United Nations Relief and Rehabilitation Administration (UNRRA) ซึ่งเป็นองค์การระหว่างประเทศที่สำคัญองค์การแรกที่ทำงานด้านผู้ลี้ภัยหลังจากเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง (ก่อตั้งเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๑๙๔๓ และล้มเลิกไปอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๑๙๔๕) ^๓ ข้อเสนอนี้ได้รับความสนใจจากผู้แทนประเทศตะวันตกและได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มลาตินอเมริกา

ต่อมา คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติจึงได้จัดให้หน่วยงานประจำเอเชียและตะวันออกไกล ซึ่งคณะอนุกรรมการชั่วคราว ๆ จัดตั้งขึ้น ประชุมกันที่นิวยอร์ก เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๑๙๔๗ ประเทศที่เข้าประชุมคือ จีน อินเดีย ฟิลิปปินส์ ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ เปรู ไทย เวียดนาม อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา ที่ประชุมได้พิจารณาเห็นว่าเอเชียมีความจำเป็นต้องฟื้นฟูทางเศรษฐกิจอย่างรีบด่วน การก่อตั้งอีกาเพไมโซเพื่อแก้ปัญหาในระยะสั้น แต่เป็นโครงการที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศที่ได้รับภัยพิบัติจากสงครามและค่อยพัฒนาได้อย่างแท้จริง โดยให้มีการช่วยเหลือทางวิชาการ ตลอดจนมีผู้เชี่ยวชาญเป็นพิเศษในแต่ละสาขาวิชาประจำอีกด้วย ที่ประชุมได้จัดรายงานเพื่อเสนอต่อคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมสหประชาชาติ ซึ่งให้รายละเอียดเกี่ยวกับการสำรวจผลเสียหายอันเนื่องมาจากสงคราม ความต้องการอย่างรีบด่วนเกี่ยวกับการฟื้นฟูเศรษฐกิจและ เสนอแนะให้คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติก่อตั้งคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออกไกล (Economic

---

^๓ Office of Public Information, United Nations, Everyman's United Nations, 1945-1963 (New York : United Nations Publication, 1964), p. 332.

Commission for Asia and the Far East ..ECAFE) พร้อมทั้งวางหลัก
เกณฑ์ในการดำเนินงานของคณะกรรมการนี้ด้วย ๔

คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมได้มีข้อมติที่ ๓๓๓ (IV) เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม
๑๙๕๗ ให้ก่อตั้งคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออกไกล (Econo-
mic Commission for Asia and the Far East) ในการประชุมสมัยที่ ๔ ค.ศ.
๑๙๕๗ ณ นครนิวยอร์ก ตามนัยแห่งหมวด ๑๐ มาตรา ๒๔ ของกฎบัตรสหประชาชาติ
ความว่า

"คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมจักจัดตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ ขึ้นในคาน
เศรษฐกิจและสังคม และสำหรับการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและคณะกรรมการ เช่น
ที่อาจพึงประสงค์สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของตน" ๕

โดยข้อสมมติที่กำหนดไว้ควายว่า คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมจะทบทวนงานของ
คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออกไกลภายในปี ค.ศ. ๑๙๕๑ ว่าจะ
ให้มีต่อไปอีกหรือไม่ และในเค่อนกันยายน ปี ๑๙๕๑ คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมจึง
ได้ลงมติข้อ ๔๑๔ ให้คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและแปซิฟิกดำเนินงานต่อ
ไปได้โดยไม่มีกำหนด ๖

๔ ธีระ วัชระเสถียร, เรื่องเดิม, หน้า ๑๐ - ๑๑.

๕ สำนักแถลงข่าวสหประชาชาติประจำประเทศไทย, กฎบัตรสหประชาชาติ
(กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยแมมเรียน, ๒๕๑๔), หน้า ๔๐ - ๔๑.

๖ New Zealand Ministry of Foreign Affairs, United Nations
Handbook 1975 (Wellington:Wright & Carman Ltd., 1975), pp.74 - 75.

ทั้งนี้ คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออกไกล (Economic Commission for Asia and the Far East) ซึ่งมีชื่อย่อว่า ECAFE จึงได้ตั้งขึ้นมา เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๑๙๔๗ โดยเป็นคณะกรรมการเศรษฐกิจส่วนภูมิภาคคณะหนึ่งในบรรดาคณะกรรมการเศรษฐกิจส่วนภูมิภาค ซึ่งปัจจุบันมี ๕ คณะ และอยู่ภายใต้คณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ คณะกรรมการเศรษฐกิจส่วนภูมิภาคอื่น ๆ อีก ๔ คณะ ได้แก่ คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับยุโรป (Economic Commission for Europe เรียกชื่อย่อว่า ECE) มีสำนักเลขาธิการอยู่ที่นครเจนีวา ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับลาตินอเมริกา (Economic Commission for Latin America เรียกชื่อย่อว่า ECLA) มีสำนักเลขาธิการอยู่ที่กรุงซันติอาโก ประเทศชิลี คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับแอฟริกา Economic Commission for Africa เรียกชื่อย่อว่า ECA) สำนักงานตั้งอยู่ที่กรุงแอดดิสอาบาบา ประเทศเอธิโอเปีย และคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียตะวันตก (Economic Commission for Western Asia เรียกชื่อย่อว่า ECWA) ซึ่งเพิ่งตั้งขึ้นใหม่ตามข้อมติที่ ๑๘๑๘ ของคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๑๙๖๖ สำนักงานตั้งอยู่ที่กรุงเบรุต ประเทศเลบานอน ในขณะที่กำลังพิจารณาที่ตั้งสำนักงานใหม่อยู่

การประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออกไกลได้จัดให้มีขึ้นที่เมืองเชียงใหม่ เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๗ ประเทศเอเชียที่เข้าร่วมประชุม คือ จีน อินเดีย ฟิลิปปินส์ ไทย และมีประเทศอื่น ๆ อีก ๖ ประเทศ คือ ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ ไชเวียต สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา ที่ประชุมครั้งนี้ได้เสนอให้จัดตั้งสำนักงานเลขาธิการที่เมืองเชียงใหม่ ในเดือนมกราคม

^๗ Ibid., pp. 71 - 74.

ค.ศ. ๑๙๔๕ สำนักงานเลขาธิการก็ย้ายมาตั้งที่กรุงเทพฯ โดยมีสำนักงานชั่วคราวที่
 ตั้ง United Nations Relief and Rehabilitation Administration (UNRRA)
 ต่อมาก็กายไปอยู่ที่ศาลาลูกขุน พระบรมมหาราชวัง และย้ายไปวังปารุสกวัน ในปี ค.ศ.
 ๑๙๕๔ ก็กายไปยังศาลาสันติธรรม ทั้งนี้เพราะกิจกรรมของคณะกรรมการฯ ได้
 ขยายออกไปมากจึงต้องการสถานที่ที่กว้างขวางมากขึ้น ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ คณะ
 กรรมการฯ ได้พิจารณาหาที่ทำการถาวรของสำนักงานเลขาธิการฯ ได้มีหลาย
 ประเทศเสนอที่จะให้ไปตั้งในประเทศตน รวมทั้งประเทศไทยด้วย ในที่สุดคณะกรรมการ-
 ธิการฯ ได้ลงมติให้กรุงเทพฯ นครเป็นที่ตั้งถาวรของสำนักเลขาธิการฯ โดยมี
 การลงนามสัญญาเช่าที่ดินระหว่างเลขาธิการสหประชาชาติ กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การต่างประเทศ เพื่อจัดสร้างอาคารสำหรับใช้เป็นที่ทำการถาวรของสำนักงานเลขา
 ธิการฯ และสำนักงานอื่น ๆ ขององค์การสหประชาชาติกับองค์การชำนาญพิเศษต่าง ๆ
 ของสหประชาชาติที่มีสำนักงานอยู่ในกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๑๙๖๖ ภายใต้
 สัญญาเช่าที่ดินนี้ รัฐบาลไทยได้คิดค่าเช่าที่ดินจากสหประชาชาติเพียงปีละ ๑ เหรียญ
 สหรัฐเท่านั้น

ต่อมา ในการประชุมคณะกรรมการประจำปี สมัยที่ ๓๐ ณ กรุงโคลัมโบ
 ประเทศศรีลังกา ระหว่างวันที่ ๒๗ มีนาคม ถึง ๔ เมษายน ๑๙๖๔ ที่ประชุมได้รับรอง
 ข้อมติให้เปลี่ยนชื่อ "คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออกไกล" หรือ
 ชื่อย่อว่า อีคาเฟ (Economic Commission for Asia and the Far East...ECAFE)
 เป็น "คณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก" หรือชื่อย่อว่า
 เอสแคป (Economic and Social Commission for Asia and the Pacific ....
 ESCAP) เนื่องจากว่า คณะกรรมการฯ ได้ให้ความสนใจในความสัมพันธ์กับ

United Nations Information Service, ESCAP Today, (Back-
 ground Note No. B/05/76 November 1976), p.3.

กระทรวงการต่างประเทศ, ข่าวสารนิเทศ, ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐.

เศรษฐกิจ และคำว่าตะวันออกไกล (The Far East) นั้นกว้างเกินไป และเกิด
จากประเทศภายนอกภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกเป็นผู้เรียก ๑๐

วัตถุประสงค์และข้อกำหนดหน้าที่

วัตถุประสงค์สำคัญขององค์การสหประชาชาติในค่านเศรษฐกิจ คือ ต้องการ
จะใช้การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นเครื่องส่งเสริมสันติภาพและความมาสุขของมวลประชาชนใน
โลก การดำเนินงานดังกล่าว คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติได้ให้
คณะกรรมการเศรษฐกิจส่วนภูมิภาคเข้าไปดำเนินการ วัตถุประสงค์หลักของการก่อตั้ง
เอสแคปก็เพื่อที่จะช่วยเหลือฟื้นฟูและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออก
ไกลที่ได้รับภัยพิบัติจากสงครามโลกครั้งที่สอง ๑๑ โดยเอสแคปจะเป็นตัวประสานงานใน
ภูมิภาคแถบนี้เพื่อแก้ปัญหาทางค่านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้เอสแคปดำเนินงานไปตาม
วัตถุประสงค์ดังกล่าว คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมได้วางกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้
เอสแคปปฏิบัติ เรียกว่า Terms of Reference หรือข้อกำหนดอำนาจหน้าที่ซึ่งระบุ
หน้าที่ของเอสแคปไว้ดังนี้

๑. ริเริ่มและมีส่วนจัดทำมาตรการเพื่ออำนวยความสะดวกในการบูรณะ
และพัฒนา การเศรษฐกิจของเอเชียและแปซิฟิก เพื่อยกมาตรฐานการเศรษฐกิจใน
เขตภูมิภาคให้สูงขึ้นและส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจให้แน่นแฟ้นขึ้นในระหว่าง
ประเทศในภูมิภาคนี้และประเทศอื่น ๆ ในโลก

๑๐ กรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ, "รายงานการประชุมของ
คณะผู้แทนไทยในการประชุมคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและตะวันออก
ไกล สมัยที่ ๓๐ ณ กรุงโคลัมโบ ประเทศศรีลังกา ระหว่างวันที่ ๒๗ มีนาคม ถึง
๖ เมษายน ๒๕๑๗," หน้า ๘ - ๑๐.

๑๑ The ESCAP Secretariat, ESCAP - Annual Report 8 March
1975 - 2 April 1976 (Doc. E/5786 E/CN 11/1274, 1976), p. 198.

๒. จัดทำหรือจัดให้มีการสำรวจและศึกษาปัญหาและพัฒนาการทางเศรษฐกิจ และทางวิชาการในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ตามที่คณะกรรมการเห็นว่าเหมาะสม

๓. ดำเนินการหรือจัดให้มีการรวบรวม ประเมินและเผยแพร่ข้อเสนอแนะทาง เศรษฐกิจ ทางวิชาการ และทางสถิติ ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

๔. เสนอบริการที่ปรึกษาแก่ประเทศในภูมิภาคนี้ที่ร้องขอมาเท่าที่สำนักเลขาธิการจะพึงมีให้ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าบริการเหล่านั้นจะไม่ขัดกันกับบริการที่องค์การชำนาญ พิเศษหรือสำนักงานความช่วยเหลือทางวิชาการของสหประชาชาติเป็นผู้ให้

๕. ช่วยเหลือคณะกรรมการ เศรษฐกิจและสังคม ตามที่ได้รับการร้องขอใน การทำหน้าที่ภายในเขตภูมิภาคเกี่ยวกับปัญหาทางเศรษฐกิจ รวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับความ ช่วยเหลือทางวิชาการ

๖. ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวข้างต้น ให้ศึกษาเกี่ยวกับการสังคมในส่วนที่ เกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจ ตลอดจนให้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทางเศรษฐกิจและ สังคมพร้อมกันไปด้วย ^{๑๒}

เขตภูมิศาสตร์ของเอเซีย กลุ่มประเทศเหล่านี้คือ อาฟกานิสถาน ออส- เทรเลีย บังกลาเทศ ภูฏาน บรูไน พม่า กัมพูชา จีน ติมูเกาะซุก ฟิจิ ติมูเกาะกิลเบอร์ต คุวาลู ฮองกง อินเดี๋ย อินโดนีเซีย อิหร่าน ญี่ปุ่น เกาหลี เนารู แพลล นิวซีแลนด์ ลาว มาเลเซีย มองโกเลีย ปากีสถาน ปาปัวนิวกินี ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ติมูเกาะโซโลมอน ศรีลังกา ไทย ทองกา The Trust Territory of the Pacific Islands มัลดีฟ เวียดนาม และซามัวตะวันตก ^{๑๓}

^{๑๒} loc.cit.

^{๑๓} loc.cit.

ประเทศสมาชิกเอสแคป สมาชิกของเอสแคปมี ๒ ประเภท คือ

๑. สมาชิกสามัญ มีทั้งประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเอสแคปและนอกภูมิภาค ในปัจจุบันสมาชิกประเภทนี้มี ๓๓ ประเทศ คือ

อาฟกานิสถาน	ออสเตรเลีย	บังกลาเทศ
ภูฏาน	พม่า	จีน
ฝรั่งเศส	อินเดีย	อินโดนีเซีย
อิหร่าน	ญี่ปุ่น	กัมพูชา
ลาว	มาเลเซีย	มัลดีฟ
มองโกเลีย	เนปาล	เนปาล
เนเธอร์แลนด์	นิวซีแลนด์	ปากีสถาน
ปาปัวนิวกินี	ฟิลิปปินส์	สาธารณรัฐเกาหลี
เวียดนาม	สิงคโปร์	ศรีลังกา
ไทย	ฮ่องกง	โซเวียต
อังกฤษ	สหรัฐ	และซามัวตะวันตก

๒. สมาชิกสมทบ ได้แก่สมาชิกซึ่งไม่มีสิทธิออกเสียงในที่ประชุม ส่วนใหญ่เป็นประเทศที่ยังไม่ได้ปกครองตนเองมี ๘ ประเทศ คือ

หมู่เกาะโซโลมอน	บรูไน
หมู่เกาะคุก	ฟีจี
หมู่เกาะกิลเบิร์ต	ฮ่องกง
Trust Territory of the Pacific Islands	และทัววาลู (Tuvalu)
เดิมคือ หมู่เกาะเอลดิส)	

สำหรับพิจินันท์คุณสมบัติเป็นสมาชิกสามัญใดก็ตามที่เขาเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ เมื่อเดือน ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ แต่พิจิเองขอเป็นเพียงสมาชิกสมทบ

ตามมติที่ ๑๔๔ คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมได้ให้เอสแคปมีอำนาจเต็มที่ในการรับสมาชิกภายในภูมิภาค โดยให้เป็นที่หนึ่งของเอสแคป โดยตรงในเรื่องสมาชิกภาพ สำหรับการสมัครเป็นสมาชิกสมทบของเอสแคปนั้น ประเทศสมาชิกเอสแคปซึ่งดูแลรับผิดชอบในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของตนแก่นั้นเป็นผู้สมัครให้ ถ้าหากดินแดนนั้นรับผิดชอบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเอง ก็สามารถสมัครเป็นสมาชิกสมทบได้เอง ^{๑๖}

การคุ้มครองและการดำเนินงานของเอสแคป

เอสแคปเป็นคณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งภูมิภาคเช่นเดียวกับคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับยุโรป ในฐานะที่เอสแคปเป็นหน่วยงานทางเศรษฐกิจส่วนภูมิภาคของสหประชาชาติ จึงอยู่ภายใต้การดูแลและรับผิดชอบของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งอยู่ภายใต้การรับผิดชอบและบริหารของเลขาธิการสหประชาชาติอีกทีหนึ่ง การดำเนินการใด ๆ ของเอสแคปจะต้องได้รับความยินยอมจากรัฐบาลของประเทศที่เกี่ยวข้องเสียก่อน เอสแคปจะปฏิบัติงานตามนโยบายของสหประชาชาติ และรับคำแนะนำโดยทั่ว ๆ ไปจากคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม

สำนักงานเลขาธิการ

สำนักงานเลขาธิการเป็นหน่วยงานบริหารสูงสุด มีเลขาธิการเป็นผู้บริหารตั้งแต่ก่อตั้งมาเอสแคปมีเลขาธิการ ๔ คนแล้ว

^{๑๕} Office of Public Information, United Nations Year-book of the United Nations 1947-48, P.537.

^{๑๖} The ESCAP Secretarial, op.cit., P.158.

P.S. Lokanathan

ชาวอินเดีย บริหารงานตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ -
๑๙๕๖

C.V. Narasimhan

ชาวอินเดีย บริหารงานตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๖ -
๑๙๕๕

U Nyun

ชาวพม่า บริหารงานตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๕ -
๑๙๖๓

J.B.P. Maramis

ชาวอินโดนีเซีย บริหารงานตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๓ -
ปัจจุบัน

สำนักงานเลขาธิการ ประกอบไปด้วยหน่วยงานดังต่อไปนี้

๑. สำนักงานของเลขาธิการบริหาร (Office of the
Executive Secretary) มีแผนกย่อยลงไปดังนี้

- ๑.๑ แผนกประสานงานและควบคุมตรวจสอบความคืบหน้าโครงการ
- ๑.๒ แผนกการจัดการโครงการความร่วมมือทางวิชาการ
- ๑.๓ แผนกบริการข่าวสาร
- ๑.๔ แผนกพิธีการทูต

๒. กองบริหาร (Division of Administration)
ประกอบด้วย

- ๒.๑ แผนกบุคคล
- ๒.๒ แผนกงบประมาณและการเงิน
- ๒.๓ แผนกการประชุมและบริการทั่วไป ซึ่งยังแบ่งย่อยออกไปอีกเป็น
  - ๒.๓.๑ หน่วยเตรียมการประชุม
  - ๒.๓.๒ หน่วยพิมพ์
  - ๒.๓.๓ หน่วยเอกสาร
  - ๒.๓.๔ หน่วยจัดซื้อ
  - ๒.๓.๕ หน่วยขนส่ง

- ๒.๓.๖ หน่วย คณิตทางและวิชา
 ๒.๓.๗ หน่วยวัดมาตรฐานและจัดการทรัพย์สิน
 ๒.๓.๘ หน่วยดูแลรักษาตึก
 ๒.๓.๙ หน่วยการไปรษณีย์และลงทะเบียน
 ๒.๓.๑๐ หน่วยสื่อสารและโทรคมนาคม
 ๒.๓.๑๑ หน่วยออกแบบ
 ๒.๓.๑๒ หน่วยรักษาความปลอดภัย
 ๒.๔ ห้องสมุด
 ๒.๕ ฝ่ายภาษา
 ๒.๖ ฝ่ายบรรณธิการ
๓. กองวางแผนพัฒนา (Development Planning Division)
 ๔. กองเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (International Trade Division)
 ๕. กองทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources Division)
 ๖. กองประชากร (Population Division)
 ๗. กองสถิติ (Statistic Division)
 ๘. กองพัฒนาสังคม (Social Development Division)
 ๙. กองอุตสาหกรรมเคหะ และวิทยาการ (Industry, Housing and Technology Division)
 ๑๐. กองขนส่งและคมนาคม (Transport and Communications Division)
 ๑๑. กองพัฒนาการเกษตร (Agriculture Development Division)

นอกจากนี้ยังมีสถาบันส่วนภูมิภาคต่าง ๆ คือ สถาบันสถิติแห่งเอเชีย (The Asia Statistical Institute) ตั้งอยู่ที่กรุงโตเกียว ศูนย์พัฒนาบริหารศาสตร์แห่งเอเชีย (The Asian Center for Development Administration..ACDA) ตั้งอยู่ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ สถาบันพัฒนาเอเชีย (Asian Development Institute..ADI) ตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ ศูนย์ฝึกอบรมและวิจัยสวัสดิการสังคมและการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Centre for Training and Research)

in Social Welfares and Development...ACTRSWD) ตั้งอยู่ที่
มินดา และประชาคมมะพร้าวแห่งเอเชีย (Asian Coconut Community)
ตั้งอยู่ที่จาการ์ตา เป็นต้น

การดำเนินการตามโครงการในค้ำต่าง ๆ จะผ่านหน่วยงานต่าง ๆ ที่เอสแคป
จัดตั้งขึ้นมาในแต่ละค้ำ นอกจากนี้ยังมีโครงการต่าง ๆ ส่วนภูมิภาคของเอสแคปซึ่ง
กำลังดำเนินการอยู่มากมาย เช่น โครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง โครงการ
สำรวจแหล่งทรัพยากรชายฝั่งทวีป เป็นต้น

ทุก ๆ ปี จะมีการประชุมใหญ่ซึ่งจะมีผู้แทนจากประเทศสมาชิกเอสแคปและ
สมาชิกสมทบเข้าร่วมประชุม นอกจากนี้ยังมีประเทศต่าง ๆ เกือบทุกมุมโลก และ
องค์การระหว่างประเทศหลายองค์การส่งผู้แทนเข้าร่วมประชุมในฐานะผู้สังเกตการณ์
การประชุมประจำปีไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะทบทวนการปฏิบัติงานของหน่วยงานต่าง ๆ
ของคณะกรรมการฯ ซึ่งเรียกว่าคณะกรรมการกำหนดนโยบายสำหรับกิจกรรม
ต่าง ๆ ในภูมิภาค และอนุภูมิภาค (Sub-region) ^{๑๘} รับรองโครงการทำงาน
และลำดับความสำคัญของงาน นอกจากนี้ก็เพื่อที่จะหาหนทางเร่งรัดอัตราการพัฒนา
ทางเศรษฐกิจและสังคม และส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

นอกเหนือไปจากคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก
ซึ่งเป็นองค์กรสูงสุดที่มีการประชุมใหญ่ปีละครั้งแล้ว เอสแคปยังมีคณะกรรมการประจำ
ต่าง ๆ ซึ่งจะมีการประชุมคณะกรรมการตามที่กำหนดไว้ว่าก็จะประชุมครั้ง คณะ
กรรมการต่าง ๆ นี้จะประกอบด้วยผู้แทนของประเทศสมาชิกสามัญและสมาชิกสมทบของ
เอสแคปมาร่วมประชุมปรึกษาหารือกันเพื่อพิจารณาจัดทำโครงการงานและพัฒนากิจกรรมใน
แต่ละสาขา และรายงานผลงานให้ที่ประชุมใหญ่ประจำปีของคณะกรรมการทราบ ใน
ปัจจุบันนี้เอสแคปมีคณะกรรมการต่าง ๆ ดังนี้

---

^{๑๘} หมายถึงบริเวณส่วนย่อยส่วนหนึ่งในภูมิภาค เช่น บริเวณเอเชียอาคเนย์
 เป็นต้น

๑. คณะกรรมการพัฒนาการเกษตร	ประชุมสองปีครั้ง
๒. คณะกรรมการวางแผนพัฒนา	ประชุมสามปีครั้ง
๓. คณะกรรมการอุตสาหกรรม การเคหะและ วิทยาการ	ประชุมทุกปี
๔. คณะกรรมการประชากร	ประชุมสามปีครั้ง
๕. คณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติ	ประชุมทุกปี
๖. คณะกรรมการพัฒนาสังคม	ประชุมสามปีครั้ง
๗. คณะกรรมการสถิติ	ประชุมสองปีครั้ง
๘. คณะกรรมการขนส่งและคมนาคม	ประชุมทุกปี

คณะกรรมการต่าง ๆ เหล่านี้เป็นผลมาจากการประชุมคณะกรรมการประจำ
ปี สมัยที่ ๓๐ ณ กรุงโคโลมโบ ซึ่งได้มีการทบทวนงานและได้กำหนดให้คณะกรรมการ
ต่าง ๆ ดังกล่าวเพื่อปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ

นอกจากนี้ ในการประชุมสมัยที่ ๓๐ ที่ประชุมยังได้จัดตั้งคณะกรรมการที่
ปรึกษาของผู้แทนถาวร ฯ และผู้แทนประเทศอื่น ๆ ซึ่งประเทศสมาชิกของคณะกรรมา-
ธิการแต่งตั้ง (The Advisory Committee of Permanent Representatives
and other Representative Designated by Members of the Commission)
เรียกว่า ว่า ACPR ซึ่งโดยปกติแล้ว ประเทศสมาชิกเอสแคปจะแต่งตั้งผู้แทนถาวร
รองผู้แทนถาวร และเจ้าหน้าที่ประสานงานของประเทศตนประจำเอสแคปขึ้น เพื่อ
ดำเนินงานติดต่อประสานงานกับเอสแคปโดยใกล้ชิด คณะกรรมการที่ปรึกษานี้ทำหน้าที่
ตามที่คณะกรรมาธิการมอบหมาย และรับผิดชอบในการจัดทำโครงการปฏิบัติงานและ
ลำดับความสำคัญ ตลอดจนจัดเตรียมเอกสารสำหรับการประชุมคณะกรรมาธิการ ฯ
ในทางปฏิบัติ คณะกรรมการที่ปรึกษาจะทำหน้าที่คล้ายกับสภาที่ตรวจสอบอนุมัติ
โครงการสำคัญ ตลอดจนเสนอแนะสำนักเลขาธิการในการดำเนินการต่าง ๆ ตามโครงการ
การประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษา ฯ จะมีประมาณเดือนครั้งก้อครั้ง โดยจะมีผู้แทนถาวร

ของประเทศต่าง ๆ และฝ่ายเลขาธิการ โดยเลขาธิการเอสแคป หัวหน้ากอง
ต่าง ๆ รวมทั้งหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ ของเอสแคป เข้าร่วมประชุมถกเถียงเรื่อง
ต่าง ๆ โดยมี Programme Co-ordination and Monitoring Office (FCMO)
ของสำนักเลขาธิการเอสแคปเป็นฝ่ายประสานงาน

สำหรับงบประมาณที่จะนำมาใช้จ่ายในกิจกรรมต่าง ๆ นั้น เอสแคปได้รับเงิน
อุดหนุนจากสหประชาชาติ และเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ในปี ค.ศ.
๑๙๗๓ เอสแคปได้รับงบประมาณทั้งสิ้นประมาณ ๗.๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งรวมทั้ง
ประมาณก่อสร้างตึกสำนักงานใหญ่ตึกใหม่ประจำปีด้วย ๑๘ สำหรับงบประมาณในปี
๑๙๗๖ - ๑๙๗๗ ของเอสแคปตามข้อมติที่ ๓๕๔๘ (XXX) ของสมัชชาสหประชาชาติ
เป็น ๑๕,๔๓๘,๕๐๐ เหรียญสหรัฐ ๒๐

ในการประชุมคณะกรรมการประจำปี สมัยที่ ๓๒ ที่กรุงเทพมหานคร ระหว่าง
วันที่ ๒๔ มีนาคม - ๒ เมษายน ๒๕๑๕ ที่ประชุมได้เน้นถึงความสำคัญของการพัฒนา
ชนบทและความร่วมมือทางวิชาการระหว่างประเทศกำลังพัฒนา (Technical Co -
operation Among Developing Countries-TCDC) โดยเรียกร้องให้
ประเทศสมาชิกให้ความสนใจเพิ่มขึ้นต่อการแก้ปัญหาทางการพัฒนาชนบท ให้คณะกรรมการ
ต่าง ๆ ของเอสแคปและคณะกรรมการที่ปรึกษา ๆ มุ่งความสนใจต่อการพัฒนาชนบท
และเรียกร้องให้คณะกรรมการหลักของเอสแคปให้ความสนใจในการร่วมมือทางวิชาการ
ระหว่างประเทศกำลังพัฒนาในการปฏิบัติงานและย้่าถึงความสำคัญองเรื่องนี้ต่อภูมิภาค
เอเชียและแปซิฟิก รวมทั้งขอให้องค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ ในระดับภูมิภาคช่วย

๑๘

The Europa Yearbook 1975, A Word Survey, Vol. I : Interna-
tional Organization (London : Europa Publications Ltd., 1975), p.22.

๒๐

New Zealand Ministry of Foreign Affairs, 1976 Supplement
to the United Nations Handbook 1975 (Wellington : Wright & Carman
Ltd., 1976) p. 57.

การปฏิบัติงานในเรื่องนี้ และขอความร่วมมือและช่วยเหลือในด้านนี้จากประเทศที่กำลังพัฒนา และจากประเทศพัฒนาแล้ว นอกจากนี้ที่ประชุมยังได้คัดเลือกกิจกรรมที่มีลำดับความสำคัญสูงกว่าอย่างอื่น ๆ ๕ อย่าง ได้แก่

- ๑. การพัฒนาอาหารและการเกษตร
- ๒. การพัฒนา ไซให้เป็นโยบายและสงวนทรัพากรธรรมชาติ
- ๓. วัคซีนและกาพัฒนา
- ๔. การพัฒนาและเคลื่อนย้ายเทคโนโลยีที่เหมาะสม
- ๕. ทรัพยากรการเงินจากภายนอก ^{๒๑}

โครงการต่าง ๆ ของแอสเคปในระยะหลังนี้ มุ่งเน้นให้เป็นไปตามระเบียบเศรษฐกิจใหม่ของโลก (New International Economic Order) พยายามให้มีการดำเนินการตาม"ปฏิญญากว่าด้วยการจัดตั้งระเบียบเศรษฐกิจใหม่ของโลก"(Declaration on the Establishment of a New International Economic Order)

ซึ่งกลุ่มประเทศโลกที่สามได้เสนอต่อที่ประชุมวาระพิเศษ สมัยที่ ๖ ของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๔ เพื่อให้ประเทศที่ยากจนมีความสามารถในการพึ่งตนเอง และมีส่วนร่วมอย่างยุติธรรมมากขึ้นในความมั่นคง ปลอดภัยและในความก้าวหน้าของโลก อย่างไรก็ตาม ประเทศที่ร่ำรวยทั้งหลายก็ยังมึอิทธิพลในโครงการและการดำเนินงานของแอสเคปอยู่มาก เนื่องจากประเทศที่ร่ำรวยอยู่ในฐานะของ "ผู้ให้" ที่จะให้หรือไม่ให้อะไรแก่โครงการต่าง ๆ ของแอสเคปก็ได้ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับเป็นสำคัญ

---

^{๒๑} กรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ, รายงานการประชุมของคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก (เอ็สแอสเคป) สมัยที่ ๑๒
ณ กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ ๒๔ มีนาคม ถึง ๒ เมษายน ๒๕๑๔, หน้า ๘๑๕.

ปัญหาที่สำคัญยิ่งในขณะนี้ซึ่ง เอสแคปกำลังประสบอยู่ คือ ปัญหาการดำเนินงานซ้ำซ้อน (Duplication) กับงานขององค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ เช่น FAO เป็นต้น ซึ่งดูเหมือนว่าแต่ละฝ่ายจะไม่ยอมกันง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่อยู่ภายใต้ระบบสหประชาชาติเหมือนกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการเกี่ยวโยงกับผลประโยชน์ของแต่ละหน่วยงานในคำนำดังกล่าว งบประมาณ และผลงาน ซึ่งต่างฝ่ายก็พยายามแข่งขันกันให้มีผลงานมาก เพื่อผลประโยชน์ที่จะคิดค่าธรรมเนียมขององค์การของตนดังกล่าว.